BLOC-NOTES

Zupan cere revanșă!

Matchul «internațional» de box, care a avut loc Joi seara, s'a soldat cu fulgerătoarea victorie a lui Spakow, care l-a... trăznit pe jugoslavul Zupan, în a treia repriză.

Matchul acesta a fost hotărât în ultimul moment, deoarece celălalt jugoslav, Virag, a fost anunțat ca indisponibil.

Organizatorii, surprinși de această defecțiune de ultimă oră, au anunțat, la loc vizibil, în... sală, schimbarea care s'a produs în program.

Parte din spectatori au protestat contra acestui procedeu și pe bună dreptate. Anunțul acesta, trebuia lipit înainte de intrarea în sală, adică înainte de vărsarea gologanilor. Să fi știut oamenii pe ce dau banii.

A fost desigur un procedeu lipsit de... tact. Căci dacă organizatorii ar fi fost ceva mai abili, n'ar fi anunțat deloc.

N'a venit Virag? Să-i fie de bine. A venit Zupan. Ar fi... boxat el, lumea ar fi strigat «Virag» și treaba s'ar fi terminat cu bine.

Substituirea aceasta n'ar fi putut fi niciodată descoperită. Căci cine-l cunoaște pe Virag, sau cine-l cunoaște pe Zupan?

A fost o mare greșală de tact că s'a anunțat această schimbare.

Dar să revenim la eroul nostru de Joi seară.

Domnul Zupan e un tip de matahală, care, — am impresia — seamănă perfect de bine cu Virag. E foarte înalt — un Teodoru gras — și desfigurat. Buzele, urechile, sprâncenele, toată figura e devastată de «catch as catch can».

Cum s'a urcat pe ring, figura l-a trădat. «Catch as catch can»-ul e un sport care lasă foarte multe «semne particulare».

Datorită acestor semne, organizatorilor le-a fost foarte ușor să-l recunoască pe peronul gării de Nord, unde-l așteptau cu mare nerăbdare.

Nu știu când a sosit luptătorul acesta în Capitală, ca să ne putem da seama dacă s'a aclimatizat ori ba. Cert este însă că la ora indicată, s'a prezentat pe ring.

Că s'a «prezentat» cam prost, nu e vina lui. Desigur că a fost un mal-entendu între el și cei ce l-au angajat, căci specialitatea lui Zupan e «catch as catch can»-ul. Pe ring însă, specialitatea «apucă-mă de unde poți», s'a transformat pentru eroul nostru într'o problemă: «șterge-o pe unde poți».

Ce era să facă bietul om în fața unui... match de box? E o diferență enormă între box și «catch-as-catch-can». Primul se practică cu mănuși, pe când celălalt fără.

In privința aceasta însă, Zupan nu poate invoca nici o scuză, căci Spakow s'a purtat cu el cam... fără mănuși, pleznindu-l încă din prima repriză.

Așa că Zupan se poate plânge F. R. Box-ului pentru primire nemanierată și să ceară și revanșa. Cu o singură condiție: să-l anunțe și pe Spakow, ca să nu-și întrerupă antrenamentul...

Astyanax

— Cum? Pentru asta primește el 100.000 dolari?...

(New-Yoorker)

Un sport prea puțin cunoscut la noi

Football călare

Excelenta publicație «Hipismul», de sub direcția d-lui căpitan Ioan Garoafă, publică un interesant articol asupra unui sport foarte puțin cunoscut la noi, «Footballul călare», din care extragem următoarele:

Străinătatea a produs de multă vreme două jocuri călare:

1. Footballul călare sau Putchball, de origină germană și

2. Polo călare, de origină argentiniană.

Primul joc s'a introdus și la noi de câțiva ani, jucându-se întâia dată la Regimentul de Gardă Călare în anul 1932 și apoi la Școala de Aplicație a Cavaleriei în anul 1936.

Polo călare nu s'a jucat până acum oficial la noi cu echipe constituite, deși antrenamente s'au făcut în acest scop la Regimentul 4 Călărași, la Regimentul de Gardă Călare și la Clubul călăreților.

Față de monotonia ce a cuprins producțiile noastre hipice ce se desfășoară pe la diferite regimente, cu ocazia serbării «patronului», introducerea acestor două jocuri călare se impune și la noi fără cea mai mică întârziere.

Jocul este bine să se joace afară, pe un padok mare de 100/40 m.

In acest caz pot să joace 12 călăreți, respectiv câte 6 în fiecare câmp.

Poarta este latâ de 9 m. și marcată prin stâlpi de circa 3 m. și steguțe. Imprejurul porții spre interiorul câmpului, se trage un semi-cerc cu diametru de 11 m. In acest semi-cerc au voie să se miște numai portarul și înaintașul advers.

Mingea trebue să aibe un diametru de circa 150 cm., poate fi mai mică sau mai mare, circa 90—180 cm. Anvelopa se facedin piele de viței. Ea poate să fie și de pânză, dar acest înveliș este prea aspru, se umple ușor de nisip și prin frecăturile puternice rod caii la piept, genunchi și la buleți. Nici pentru durabilitate nu se poate da garanție, deoarece la cea mai mică destrămare a țesăturei din cauza presiunei interioare, învelișul se rupe repede.

Inainte de a începe jocul se recomandă a deprinde caii cu mingea. Depinde foarte mult de liniștea profesorului, ca și cel mai sperios cal să nu o ia raza imediat ce se apropie mingea.

Cel mai simplu este să se lase călărețiì să înainteze, mingea fiind în fața frontului; apoi se vor lăsa călărețiì să lucreze individual.

Caii care nu se apropie de bună voie de minge trebuesc lucrați cu liniște și pe cât posibil individual.

Se încearcă a apropia mingea foarte încet (câțiva centimetri) până ce mingea atinge partea dinainte a calului.

Orice mișcare neatentă, neliniștește în așa grad calul, încât strică tot ce s'a obținut într'o oră de lucru.

Abia când calul se convinge că mingea nu e periculoasă, când împingând ușor mingea spre cal acesta se convinge că mingea este elastică, atunci calul e pe jumătate deprins

MAIOR LAZARESCU IOAN.

«Gazeta Sporturilor»

organizează un interesant concurs de pronosticuri.

Citiți în ziarul de mâine, condițiunile de participare la acest concurs dotat cu premii în bani.

— Grăbește-te, scumpul meu, îmi vine înapoi friptura!...

(Sördags-Strix)

CULISELE

Matchul României cu Argentina a provocat o mină atât de acră oficialilor dela federație încât au trecut la un subiect adecvat: «cum se fabrică oțetul?».

Problema aceasta, cum e lesne de înțeles, mai mult i-a scrâșnit pe bieții oficiali.

In orice caz, pentru moment, noua rețetă a fabricării oțetului a mai descrețit puțin frunțile. Era într'adevăr nostimă. Se preconiza anume — s'a scris asta în numărul de eri al gazetei — fabricarea oțetului în chip cu totul original: «oțetul se face... încetul cu încetul».

Cum matchul cu Argentina continuă să ne preocupe din ce în ce mai mult, aseară, la federație, discuția a urmat.

Deastădată cu o mică variantă.

Temându-se probabil ca selecționarea echipei României să nu procure oficialilor după match, o... salată din partea opiniei publice, un oficial a crezut de cuviință să completeze discuția despre oțet, cu una despre... untdelemn.

Deaceea, în toiul comentariilor asupra nemaipomenitei viteze a argentinienilor, oficialul cu pricina a atacat, subit și direct, subiectul:

— Voi știți cum se face untdelemnul?

— Oțetul, vrei să spui — l-a rectificat un oficial.

— Nu, nu, untdelemnul.

Și cum răspunsul întârzia, oficialul a trădat o nouă rețetă:

— Dacă vrei să ai untdelemn, iei un pahar cu apă!

— Ei și?

— Și aștepți...

— Ce aștepți?

— Aștepți dom'le, că e imposibil să nu iasă... untdelemnul pe apă...

*

Discuțiile în jurul oțetului și untdelemnului au fost însă abandonate, fiind îndreptate în jurul matchului propriu zis.

— Să facem o echipă de jucători maturi, tehnici. Să lăsăm întinerirea cadrelor. In fața argentinenilor, trebue să ne prezentăm cu o garnitură de oameni rutinați, o echipă de vulpoi bătrâni...

— Să căutăm niște vulpoi cu barbă.

— Lăsați glumele. Eu cred că are dreptate. Cu o echipă bazată pe elan nu poți face nimic în fața durității și vitezei, Argentinienilor. I-am putea contracara puțin cu o echipă pur tehnică.

— Domnilor, intervine un alt oficial, să ne ocupăm mai puțin de echipa noastră. Știți ce a spus Hannibal: dacă vrei să înfrunți cu succes un adversar, trebue mai întâi să-i cunoști la perfecție atât calitățile, cât și defectele.

— Principiul lui Hannibal nu se potrivește însă în cazul de față.

— Dece?

— Pentrucă argentinienii au numai... calități...

Interim

REPORTAJUL ZILEI

24 de ore la Vieromaki...

Ziarul «Paris-Soir» publică următorul interesant reportaj al d-lui Gaston Benac, trimisul său special în Finlanda:

Faimosul institut de educație fizică al Finlandei, așezat în mijlocul naturii sălbatice. Regim sever, care formează caractere

Ca să trăești 24 de ore la Vieromaki, cel mai mare institut de educație fizică al Finlandei, este prea puțin.

Situat aproape de Lakti, acest institut se găsește la 3 ore depărtare de Helsinki și este așezat într'o pitorească poziție a «țării lacurilor». Drumul dela mica gară Vieromaki până la institut este o adevărată desfătare pentru ochi și suflet.

O mulțime de turiști vin spre acest ținut minunat coltișor pentru a petrece câteva zile în mijlocul atleților institutului.

REGIMUL

La ora cinci după amiază, când am ajuns la institut, am putut să ne dăm seama imediat de regimul strict la care trebue să se supuie elevii.

— Este ora 5, ora mesei, îmi atrage atenția subdirectorul.

— Ora mesei?

— Da! fiindcă după această oră toți sunt culcați la Vieromaki.

M'am așezat la masă și odată cu noi grupul studentelor și studenților acestui institut în număr de peste 60.

«Menu»-ul foarte frugal este compus numai dintr'o supă cu puține legume, o bucată de carne, un compot și ca băutură, un lichid preparat din fructe, fără a conține însă alcool.

După masă elevii au avut răgaz pentru lectură și conversații.

Vizitatorii au avut ocazia să admire încă odată locul unde este situat institutul, apoi o apă limpede care se rostogolește sgomotos din munți.

STADIONUL FINLANDEZ

Aci își fac educația sportivă toți atleții finlandezi, indiferent de ramura de care se ocupă, îmi spune dr. Heitzki Savolainen, profesor la acest institut.

Marii campioni finlandezi vin să se antreneze aci înainte de concursurile internaționale.

Nurmi, înaintea alergărilor sale celebre venea la Vieromaki să-și desăvârșească forma.

Stadionul este înconjurat cu instalații ultra-moderne de baie, dușuri, terenuri de tennis, platouri pentru gimnastici, terenuri pentru jocuri cu mingea, piste pentru atletism, etc.

SAUNA, LOCUL SPORTURILOR DE IARNA

Cea mai mare cabană, care este capabilă să adăpostească peste 200 de skyeuri, este la o oră depărtare de Vieromaki. Aci atleții institutului trebuie să suporte o temperatură de —30 grade.

Intr'o pitorească poziție, Sauna, oferă un câmp larg de antrenament skyerilor cari vin să-și oțelească trupul.

AVANTAIILE SAUNEI

Doctorul Savolainen îmi arată apoi avantagiile Saunei, o adevărată perlă a Finlandei, loc de recreație atât pentru sărac cât și pentru bogat.

Pentru sănătate, îmi spune doctorul Savolainen, circulația sângelui se face mult mai intens și întregul corp se poate bucura de binefacerile Saunei.

După ce a sunat ora de culcare nimeni nu mai poate rămâne în săli, îmi spune interlocutorul. Tutunul și băuturile alcoolice sunt prohibite în institut. La această măsură trebuie să se supue cu resemnare și vizitatorii.

La șapte dimineața deșteptarea și cafeaua cu lapte.

La ora 8, directorul institutului, în amfiteatrul cel mare, își începe cursul său despre «Istoria sportului» pe care îl tratează cu multă erudiție. Se vorbește desprse jocurile dela Stockholm, despre Kolehmainen, de Jean Bouin, de Nurmi și de Guilemont.

La ora 9 urmează un nou dejun, mai frugal, cu cartofi și legume. Apoi studenții trec la exercițiile practice pe care le execută cu o virtuozitate rar întâlnită.

PEDAGOGUL TOIVONEN

Este desigur o personalitate a institului dela Vieromaki. Deși un campion cu vaste posibilități, se mulțumește numai de a ocupa un post de institutor la o școală din nordul Finlandei.

Când am părăsit Vieromaki, cu același camion, mi-am putut da seama de ce regimul atât de sever, poate forma oameni tenaci și plini de voință.

Climatul, lecțiile și exemplul, le trasează caracterul și puterea de a persevera.

24 de ore la Vieromaki au rămas o amintire plăcută pentru mine.

Virag nu a avut nici un angajament!

(Continuare din pag. I-a)

tară. N'au anunțat nimic. Nici în ziare, nici la casele sălii Barascheum.

Au montat astfel un «chiul» din care va izbueni un litigiu ale cărui proporții făgăduesc dimensiuni de mare interes.

N'au știut organizatorii că Virag nu se va prezenta?

Haida de.

Altfel, nu l-ar fi angajat pe Zupan. Au aflat târziu de înlocuirea lui Virag?

Să fim serioși.

Chiar dacă ar fi aflat în seara reuniunii de înlocuirea lui Virag, și tot ar fi avut vreme să-și facă datoria. Să anunțe la cassele sălii... Nu printr'un biet aviz pitit pe o ușe dosnică și'ntunecoasă...

VIRAG N'A AVUT NICIUN ANGAJAMENT?

Se pare însă că organizarea reuniunii de Joi seara nu poartă doar amprentele unui simplu «chiul».

Indicii serioase o apropie de răspunderi mult mai grave.

Eri seară ni s'a telefonat dela «Legațiunea jugoslavă» și ni s'a adus la cunoștiință, că boxeurul Virag nu a fost angajat să boxeze în București.

— «Este vorba, ni s'a spus, de o simplă stratagemă de organizare, pe care boxeurul Virag este hotărât să o urmărească, printr'o plângere adresată «Federației române de box».

La «Federația română de box», unde am încercat să controlăm dacă organizatorii au depus un contract cu boxeurul Virag, nu am putut obține nici-o precizare.

In lipsa d-lui Aureliu, care se află la Timișoara, nimeni nu poate face la F. R. Box, indiscreții...

Sperăm totuș că boxeurul Virag a fost angajat pentru București.

Altfel, dimensiunile răspunderilor pentru prezența lui Zupan pe ringul dela Barascheum, ar atinge proporții cai nu sânt utile nici pentru Spakow, nici pentru Soc. Tirul care și-a oferit numele, pentru girul moral al reuniunii de Joi seara, dela Barascheum.

A FOST CONVOCATA COMISIUNEA F. R. BOX DE DISCIPLINA

Modificarea programului nu este însă singura imputare care se aaduce reuniunii de Joi seara.

Numeroase alte irregularități au fost puse în sarcina acestei organizări și vor f aduse în judecata Comisiunilor respective ale «Federației române de box».

«Comisiunea de disciplină» și «Comisiunea profesioniștilor» din organizarea F. R. Box-ului au fost convocate la 16 Martie, pentru a hotări în privința contravențiilor regulamentare pe cari le-a comis reuniunea dela Barascheum.

Prima orgpanizare pugilistică a sezonului a iscat, deci, nereguli și procese.

Păcat...

Cărți-reviste

Revista SANATATEA în al 38-lea AN de apariție.

Cu numărul de 1 Martie, revista „Sănătatea" a intrat în al 38-lea an de apariție regulată sub direcțiunea d-lui dr. Sigmand-Sigma.

Nu este greu de înțeles cum o revistă de popularizare a medicinii reușește să apară regulat atât timp, dacă se consideră marea utilitate a acestei reviste pentru oricine.

In fiecare număr sunt publicate numeroase articole și studii privind sănătatea trupească și sufletească a fiecărula.

Colaborările alese dau garanția ce lei mai perfecte seriozități a cuprinsului.

Un exemplar de 48 pagini elegant ilustrat 20 lei.

Redacția și administrația: SANATATEA, strada Triumfului 7. — București.

foiletonul nostru

Ski-uri frânte

IX

de EMIL IENCEK

— Iți mulțumesc, însă te rog să nu-mi mai spui: doamnă Mira. Este cam nu știu cum. Nu te supăra dar cuvântul Mira nu admite prefixul protocolar doamnă Asta după părerea mea. Așa că... Dar mă mir dece nu-mi spui simplu Mira. Intre vechi... prieteni... și ea în întinse ușor, zâmbind, o mână mică și caldă pe care Florin, ca semn al pactului de prietenie, apăsă puternic buzele. Ridică ochii spre ea și aplecând capul ca să mai sărute odată mânuța care se pierdea albă și diafană în mâna lui, negricioasă și oarecum aspră îi zice încet, cald și cu emoția sugrumată în gât:

Mi...ra...

Afară, pe cer a eșit luna, căci «nocturnii» au început să plece.

Doi ,trei, sau patru inși, fete, băeți, cucoane, domni, tineret, se strecoară pe ușă, după ce au adresat cunoscuților localnicul salut: «servus».

Câțiva metri mai încolo este startul. Se pornește lin, sub clar de lună, pe o pantă dulce, aproape imperceptibilă, dar suficient de înclinată ca să alunece pe ea tălpile săniuțelor sau lemnul ceruit al skiurilor.

După două, trei sute de metri, drumul prinde să alunece în jos. după dâmburi, drapate de brazi. Cotiturile se întețesc, în niște serpentine repezi, cotite în loc, brusc, apoi se deschid în linii drepte, iuți și drumul dispare în jos, purtând vijelios săniuțele și skiorii, ca într'un tobogan fantastic spre Scheiu, străbătându-i până spre piața Prundului, cărând sgomot și veselie, până seara târziu.

Când tăcerea nopții îmbrățișează Scheiul, liniștea pune ușor stăpânire pe întreaga mahala brașoveană. Gălăgia duminicală de peste zi, se temperează până la mutenie și un pastel de tihnită și patriarhală atmosferă se proectează pe fundul văii: lumini răvășite într'o desordine par'că armonică și zeci de coșuri înălțându-și spre negreala nopții, mai neagră, mai tuciurie, în contrast cu albul povârnișurilor, fumul lor, în ondulări molatice, ca niște amfore proslăvitoare.

Târziu Scheiul începe să închidă câte un ochi, până ce adoarme de tot, ocrotit matern de vata naturii...

Trebue să fie târziu. Cât, nu știau precis. Plecase multă lume. Hărmălaia se domolise. Sala ticsită se mai descongestionase. Nu mai stătea nimeni în picioare. Toți ocupau locuri pe scaune sau bănci; câteva rămâseseră goale.

In colțul lor, Florin și Mira continuau să vorbească. Ce anume, nu interesa. Era destul că vorbeau, vorbeau într'una. Dar mai puțin gălăgioși, mai puțin voioși; într'o atmosferă mai intimă și par'că ușor obosiți, amețiți. Sandiwch-urile fuseseră transformate într'o cină în toată regula.

Florin o privea cu ochi care trădau o dorință puternică. Ar fi dorit ca masa, farfuriile, sticla cu vin, să nu mai existe între ei. Să dispară toate iar el să fie aproape, cât mai aproape de Mira. Pe nesimțite și în mod vag începea să se contureze în el ceva care, își da perfect de bine seama, nu mai cunoscuse.

Sgomotul sălii s'a mai temperat. O atmosferă calmă, familiară, s'a instaurat în voe. La o masă un brașovean dolofan a înhămat la un joc de «preferanț» un doctor din București, bine cunoscut în cercurile sportive.

Dolofanul acesta, în costum tirolez, proprietarul unui mare magazin de sport, cu articole de ultimă creație, «specialități» bine vândute, a cărui pasiune, întegrată până la unificare cu viața lui, e să se îmbrace atent, să-și strângă burta cu cingătoarea elastică, a pantalonilor obezi, să-și pună pălăria verde cu pană, să-și ceruiască grijuliu și cu tact bocancii, să-și planteze ,cu un gest de autentic Holmes, luleaua în colțul gurii, să înșface «alpen-stock-ul» încărunțit și el, de când fusese adus de prin regiunea Landeckului, din Tirol și așa, cu tabietul pus la punct, să ia drumul spre Poiană.

Vine din centru, de prin împrejurimile Casei de Sfat, cotește pe lângă liceul de impunătoare înfățișare «Andrei Saguna», o ia în susul străzii Prundului, traversează piața cu același nume, o apucă apoi pe strada Pe Tocile, care șerpuește îngustându-se. Salută în dreapta și în stânga, voios, cu o mină plină de vitalitate, în ciuda celor 60 ani bătuți pe muche.

Eșea din Scheiu, trecea pe lângă stivele de lemne, dela marginea cartierului ,și făcea un mic popas la «Solomon», restaurant situat pe marginea unui șitop. Aci, un popas de câteva momente, un vermuth cu sifon și apoi ultima parte a drumului. Cea mai anevoioasă, în pantă, cu serpentine, ținând mai bine de «km. 500 m.

Și când ajunge sus în luminiș, radiază. Abea își trage respirația. Batista intră în funcțiune, ștergând fruntea îmbrobonată. Ochi îi sunt luminați, clari și nesfârșiți, ca și poiana care se întinde, de jur împrejur, albă, imensă și impresionantă.

Irumpe vesel în sala restaurantului, și după ce-și umple respectabila-i pipă, începe preocuparea-i duminicală: jocul de table sau proverbialul său «preferanț». O partidă, două, trei, zece, o sută, o mie... numai să se găsească cineva să reziste acestei curse atât de lungi. In care, spre marea lui satisfacție, dolofanul brașovean obține succese vădite. Și este tare mândru. Atât de mândru, că deși câștigă, tot el achită consumația...

(Va urma)